

Post aetatem vestram

JEGYZETEK EGY FORDÍTÁSKÖTETHEZ

Ezerkilencszáznyolcvannyolc telén
 egy nagy sötétlő erdőbe jutottam;
 már túl lehettem életem felén
 (vagy mégsem? így reménykedem titokban);
 se igaz út, se csalfa, messzi fény,
 csak egy a biztos: Brodskijt fordítottam,
 ki számúzott, mint enmagamba én,
 de boldogabb, mert én itt, ő New York-ban;
 emlékszem: hetvenegyben ott, a Né-
 va nyirkos partján *Post aetatem nostram*
 — latin nevű — poémáját elém
 letette egy boglyas fiú a roppant,
 Nyevszkij proszpekt-i ház emeletén;
 egy japán diáklánnyal jártam ottan,
 orosz szakos volt, most Párizsban él
 barátommal, ki . . . eleget locsogtam
 e tárgyról épp, de — ha már belefogtam —
 hadd mondjam el: magyarra áttevém
 e verset a minap, s nem is titokban, —
 bizony, nem hittem volna akkor én
 (bocsánat, hogy két rímet visszahoztam);
 hol is tartottam? nyolcvannyolc telén
 a hetvenegyedik évbe így jutottam
 vissza — virult a *genszek*, és remény
 se volt, hogy egyszer az archívumokban
 elsüllyedt akták — *post aetatem vestram* —
 előkerülnek, feldereng a fény,
 s *ex oriente Szamara de lux*-ban
 gördülnek új *gen(min)szekek* felém . . .
 Örvendezünk hát, és nem is titokban,
 de kis szobánkban, nyolcvannyolc telén
 (ne számold, mennyi rímet visszaloptam);
 elég is ennyi — némulok, szegény
 magyar, ki — hetven éve már — sarokban
 térdeplek Európa szegletén.